Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

28. november 2013 *

»Præjudiciel forelæggelse — direktiv 80/987/EØF — direktiv 2002/74/EF — beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens — garantiinstitutioner — begrænsning af garantiinstitutionernes betalingsforpligtelse — løntilgodehavender, der er forfaldet mere end seks måneder forud for anlæggelse af et søgsmål med påstand om, at arbejdsgiveren erklæres insolvent«

I sag C-309/12,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Tribunal Central Administrativo Norte (Portugal) ved afgørelse af 30. marts 2012, indgået til Domstolen den 27. juni 2012, i sagen:

Maria Albertina Gomes Viana Novo,

Ezequiel Martins Dias,

Gabriel Inácio da Silva Fontes,

Marcelino Jorge dos Santos Simões,

Manuel Dourado Eusébio,

Alberto Martins Mineiro,

Armindo Gomes de Faria,

José Fontes Cambas,

Alberto Martins do Alto,

José Manuel Silva Correia,

Marilde Marisa Moreira Marques Moita,

José Rodrigues Salgado Almeida,

Carlos Manuel Sousa Oliveira,

Manuel da Costa Moreira,

Paulo da Costa Moreira,

* Processprog: portugisisk.

José Manuel Serra da Fonseca,

Ademar Daniel Lourenço Dias,

Ana Mafalda Azevedo Martins Ferreira

mod

Fundo de Garantia Salarial IP,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, T. von Danwitz, og dommerne E. Juhász (refererende dommer), A. Rosas, D. Šváby og C. Vajda,

generaladvokat: Y. Bot

justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 15. maj 2013,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Maria Albertina Gomes Viana Novo m.fl. ved advogado J. Trocado da Costa

— Fundo de Garantia Salarial IP ved advogada J. Pereira

— den portugisiske regering ved L. Inez Fernandes og J. Coelho, som befuldmægtigede

— den tyske regering ved T. Henze og J. Möller, som befuldmægtigede

— Europa-Kommissionen ved M. Afonso og J. Enegren, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 20. juni 2013,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 4 og 10 i Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EFT L 283, s. 23, herefter »det oprindelige direktiv 80/987«), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/74/EF af 23. september 2002 (EFT L 270, s. 10, herefter »det ændrede direktiv 80/987«).

2 Denne anmodning er blevet fremsat inden for rammerne af en tvist mellem Maria Albertina Gomes Viana Novo samt 17 andre personer (herefter samlet »Maria Albertina Gomes Viana Novo m.fl.«) og Fundo de Garantia Salarial IP (lønmodtagernes garantifond, herefter »FGS«) vedrørende sidstnævntes dækning af de løntilgodehavender, som sagsøgerne i hovedsagen har i forhold til deres tidligere arbejdsgiver, der er insolvent.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Artikel 3 i det oprindelige direktiv 80/987 var affattet således:

»1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at garantiinstitutioner, med forbehold af artikel 4, sikrer arbejdstagerne betaling af tilgodehavender, der hidrører fra arbejdsaftaler eller ansættelsesforhold, og som vedrører løn for perioden inden en bestemt dato.

2. Den i stk. 1 omhandlede dato kan efter medlemsstaternes valg være:

— enten datoen, på hvilken arbejdsgiverens insolvens er indtrådt

— eller datoen for meddelelsen om den pågældende arbejdstagers opsigelse på grund af arbejdsgiverens insolvens

— eller datoen, enten på hvilken arbejdsgiverens insolvens er indtrådt eller for ophør af den pågældende arbejdstagers arbejdsaftale eller ansættelsesforhold på grund af arbejdsgiverens insolvens.«

4 Artikel 4 i det oprindelige direktiv 80/987 havde følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne kan begrænse den i artikel 3 omhandlede betalingspligt for garantiinstitutionerne.

2. Såfremt medlemsstaterne gør brug af den i stk. 1 omhandlede mulighed, skal de:

— for så vidt angår det i artikel 3, stk. 2, første led, omhandlede tilfælde sikre betaling af tilgodehavender for løn for de sidste tre måneder af arbejdsaftalen eller ansættelsesforholdet, som ligger inden for en periode af seks måneder forud for den dato, på hvilken arbejdsgiverens insolvens er indtrådt

— for så vidt angår det i artikel 3, stk. 2, andet led, omhandlede tilfælde sikre betaling af tilgodehavender for løn for de sidste tre måneder af arbejdsaftalen eller ansættelsesforholdet, som ligger forud for datoen for meddelelsen om arbejdstagerens opsigelse på grund af arbejdsgiverens insolvens

— for så vidt angår det i artikel 3, stk. 2, tredje led, omhandlede tilfælde, sikre betaling af tilgodehavender for løn for de sidste 18 måneder af arbejdsaftalen eller ansættelsesforholdet, som ligger forud for den dato, på hvilken arbejdsgiverens insolvens er indtrådt, eller datoen for ophør af arbejdstagerens arbejdsaftale eller ansættelsesforhold på grund af arbejdsgiverens insolvens. I disse tilfælde kan medlemsstaterne begrænse betalingspligten for løn svarende til en periode på otte uger eller til flere tidsrum, der tilsammen udgør en periode af samme længde.«

5 Artikel 3 og 4 i det oprindelige direktiv 80/987 blev ændret ved direktiv 2002/74. Dette direktivs artikel 2, stk. 1, bestemmer, at medlemsstaterne skal sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet inden den 8. oktober 2005, og at medlemsstaterne skal anvende disse love og bestemmelser på alle former for insolvens, der opstår for en arbejdsgiver efter disse loves og bestemmelsers ikrafttræden.

6 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF af 22. oktober 2008 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EUT L 283, s. 36) kodificerede og ophævede det ændrede direktiv 80/987. Henset til den dato, hvor arbejdsgiveren for Maria Albertina Gomes Viana Novo m.fl. blev insolvent, er det imidlertid sidstnævnte direktiv, der finder anvendelse.

7 Artikel 3 i det ændrede direktiv 80/987 bestemmer:

»Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for, at garantiinstitutioner sikrer arbejdstagerne betaling af tilgodehavender, der hidrører fra arbejdsaftaler eller ansættelsesforhold, herunder fratrædelsesgodtgørelse ved ansættelsesforholds ophør, hvor der er hjemmel herfor i national ret, jf. dog artikel 4.

De tilgodehavender, garantiinstitutionen dækker, er ikke-udbetalt løn, der er optjent i en periode, der ligger inden og/eller eventuelt efter en dato, som medlemsstaterne har fastsat.«

8 Dette direktivs artikel 4 bestemmer:

»1. Medlemsstaterne kan begrænse den i artikel 3 omhandlede betalingspligt for garantiinstitutionerne.

2. Såfremt medlemsstaterne gør brug af den i stk. 1 omhandlede mulighed, fastsætter de den periode, for hvilken garantiinstitutionen dækker tilgodehavender. Dette tidsrum kan dog ikke være kortere end en periode, der omfatter lønnen for de seneste tre måneder af det ansættelsesforhold, der ligger inden og/eller efter den i artikel 3 omhandlede dato. Medlemsstaterne kan indregne denne minimumsperiode på tre måneder i en referenceperiode, der ikke kan være kortere end seks måneder.

Medlemsstater, der fastsætter en referenceperiode på mindst 18 måneder, kan begrænse den periode, for hvilken garantiinstitutionen dækker tilgodehavender, til otte uger. I så fald lægges de perioder, der er mest favorable for arbejdstagerne, til grund for beregningen af minimumsperioden.

3. Medlemsstaterne kan endvidere fastsætte lofter over garantiinstitutionens betalinger. Disse lofter skal mindst være på et socialt niveau, der er foreneligt med dette direktivs sociale målsætning.

Såfremt medlemsstaterne gør brug af denne mulighed, skal de underrette Kommissionen om fremgangsmåderne ved fastsættelse af loftet.«

Portugisisk ret

9 I artikel 380 i lov nr. 99/2003 af 27. august 2003 om vedtagelse af de arbejdsretlige regler, i den version, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, under overskriften »betalingsgaranti«, bestemmes:

»Garantien for betaling af arbejdstagernes tilgodehavender, der er optjent som følge af arbejdsaftaler og disses tilsidesættelse eller ophævelse, og som arbejdsgiveren ikke kan betale på grund af insolvens eller en vanskelig økonomisk situation, garanteres og bæres af [FGS] i medfør af bestemmelserne i en særlov.«

10 Lov nr. 35/2004 af 29. juli 2004 fastsætter rammen for FGS. I henhold til ordlyden af lovens artikel 317 »garanterer [FGS], at arbejdstager i tilfælde af arbejdsgivers manglende opfyldelse modtager betaling af de tilgodehavender, der hidrører fra arbejdsaftaler og disses tilsidesættelse eller ophævelse, på de vilkår, der fastsættes i følgende artikler«.

11 Denne lovs artikel 318, der bestemmer, hvilke situationer der er omfattet af garantien, fastsætter:

»1. [FGS] garanterer betalingen af de i foregående artikel omhandlede tilgodehavender i de tilfælde, hvor arbejdsgiveren erklæres insolvent ved en domstol.

2. [FGS] garanterer ligeledes betalingen af de i stk. 1 nævnte tilgodehavender, når der er iværksat forligsprocedure i henhold til lovdekret nr. 316/98 af 20. oktober 1998.

3. I tilfælde af at forligsproceduren ikke fortsættes på grund af afvisning eller ophør i medfør af artikel 4 og 9 i lovdekret nr. 316/98 af 20. oktober 1998, og arbejdstagerne i virksomheden har fremsat krav om betaling af de tilgodehavender, der garanteres af [FGS], skal denne, med forbehold af bestemmelserne i stk. 2, anmode domstolene om at erklære virksomheden insolvent.

4. Til opfyldelse af bestemmelserne i stk. 1-3 skal [FGS], såfremt virksomhederne har ansat personale, modtage underretning:

a) fra domstolene angående anmodning om iværksættelse af den særlige insolvensprocedure samt den respektive insolvenserklæring

b) fra Instituto de Apoio às Pequenas e Médias Empresas e ao Investimento (IAPMEI) angående anmodning om forligsprocedure samt dennes afvisning eller ophør.«

12 I nævnte lovs artikel 319 identificeres de omfattede tilgodehavender således:

»1. [FGS] garanterer betalingen af de i artikel 317 omhandlede tilgodehavender, såfremt de er stiftet inden for de seneste seks måneder forud for anlæggelsen af søgsmål eller indgivelsen af den i artikel 318 omhandlede anmodning.

2. Såfremt der ikke stiftes tilgodehavender i den i stk. 1 nævnte referenceperiode, eller beløbet er mindre end det i artikel 320, stk. 1, fastsatte loft, garanterer [FGS] betaling op til dette loft af de tilgodehavender, som er stiftet efter den nævnte referenceperiode.

3. [FGS] garanterer udelukkende betaling af tilgodehavender, hvorom der er fremsat krav mindst tre måneder forud for deres forældelse.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

13 Da arbejdsgiveren for Maria Albertina Gomes Viana Novo m.fl. ophørte med at udbetale løn fra april 2003, opsagde Maria Albertina Gomes Viana Novo m.fl. den 15. september 2003 deres arbejdskontakter, således som de i henhold til den anvendelige nationale lovgivning på området havde ret til. Den 10. februar 2004 anlagde Maria Albertina Gomes Viana Novo m.fl. sag ved tribunal de trabalho de Barcelos (arbejdsretten i Barcelo) med henblik på fastsættelse af størrelsen og tvangsinddrivelse af deres løntilgodehavender. Begæringen blev imødekommet.

14 Da arbejdsgiverens aktiver ikke var tilstrækkelige til at dække disse tilgodehavender, anlagde Maria Albertina Gomes Viana Novo m.fl. den 28. november 2005 sag ved tribunal de comércio de Vila Nova de Gaia (handelsretten i Vila Nova de Gaia) med påstand om, at arbejdsgiveren blev erklæret insolvent. Da arbejdsgiveren var blevet erklæret insolvent, blev løntilgodehavenderne registreret.

15 Den 26. juli 2006 anmodede Maria Albertina Gomes Viana Novo m.fl. FGS om betaling af løntilgodehavenderne. Ved kendelser af 21. og 26. december 2006 afviste formanden for FGS disse anmodninger med den begrundelse, at de pågældende tilgodehavender var forfaldet mere end seks

måneder inden iværksættelsen af proceduren med henblik på at få arbejdsgiveren erklæret insolvent, dvs. på en dato, der lå forud for den referenceperiode, der er fastsat i artikel 319, stk. 1, i lov nr. 35/2004 af 29. juli 2004.

16 Ved afgørelse af 18. marts 2010 frifandt tribunal administrativo e fiscal do Porto (forvaltnings- og skatte- og afgiftsdomstol i Porto) FGS i det af Maria Albertina Gomes Viana Novo m.fl. anlagte annullationssøgsmål. Maria Albertina Gomes Viana Novo m.fl. har anlagt sag til prøvelse af denne afgørelse ved den forelæggende ret.

17 På denne baggrund besluttede Tribunal Central Administrativo Norte at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal EU-lovgivningen på det specifikke område for sikring af løntilgodehavender i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens, herunder navnlig artikel 4 og 10 i [det ændrede direktiv 80/987], fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, som selv i de tilfælde, hvor arbejdstagerne har anlagt sag mod arbejdsgiveren ved arbejdsretten med henblik på at opnå rettens fastsættelse af det skyldige beløb samt tvangsinddrivelse heraf, udelukkende garanterer de tilgodehavender, der er stiftet inden for de seneste seks måneder forud for anlæggelsen af søgsmål med påstand om insolvens mod arbejdsgiveren?«

Om det præjudicielle spørgsmål

18 Med dette spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om det ændrede direktiv 80/987 skal fortolkes således, at det er til hinder for en national lovgivning, der ikke stiller garanti for løntilgodehavender, der er forfaldet mere end seks måneder forud for anlæggelse af søgsmål med påstand om, at arbejdsgiveren erklæres insolvent, selv om arbejdstagerne inden påbegyndelsen af denne periode på seks måneder har anlagt en retssag mod deres arbejdsgiver med henblik på fastsættelsen af størrelsen på tilgodehavenderne og tvangsinddrivelsen heraf.

19 Det fremgår af de for Domstolen fremlagte sagsakter, at Maria Albertina Gomes Viana Novo m.fl. fik afslag på betaling af deres løntilgodehavender fra FGS, fordi tilgodehavenderne var forfaldet mere end seks måneder forud for anlæggelse af søgsmål med påstand om, at arbejdsgiveren erklæres insolvent, som i henhold til den nationale lovgivning, der gennemfører det ændrede direktiv 80/987, er fastsat til det tidspunkt, fra hvilket den i direktivets artikel 3, stk. 2, og artikel 4, stk. 2, nævnte referenceperiode skal beregnes.

20 Direktiv 80/987 har både i sin oprindelige og ændrede version til formål at sikre alle arbejdstagere en minimumsbeskyttelse i Den Europæiske Union i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens ved betaling af tilgodehavender, der hidrører fra arbejdsaftaler eller ansættelsesforhold, og som vedrører løn for en bestemt periode (jf. dom af 4.3.2004, forenede sager C-19/01, C-50/01 og C-84/01, Barsotti m.fl., Sml. I, s. 2005, præmis 35, af 16.7.2009, sag C-69/08, Visciano, Sml. I, s. 6741, præmis 27, og af 17.11.2011, sag C-435/10, van Ardennen, Sml. I, s. 11705, præmis 27).

21 Det er på grundlag af denne målsætning, at artikel 3 i det ændrede direktiv 80/987 pålægger medlemsstaterne at træffe de nødvendige foranstaltninger for, at de nationale garantiinstitutioner sikrer arbejdstagerne betaling af disse udestående tilgodehavender.

22 Både det oprindelige direktiv 80/987 og det ændrede direktiv 80/987 tildeler imidlertid medlemsstaterne muligheden for at begrænse betalingspligten ved at fastsætte en referenceperiode eller en garantiperiode og/eller et loft over betalingerne.

23 Det fremgår i denne henseende af punkt 3 i rapporten fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen og anvendelsen af visse bestemmelser i direktiv 2008/94 (KOM(2011) 84 endelig), hvis artikel 3 og 4 i det væsentlige svarer til bestemmelserne i det ændrede direktiv 80/987, at et stort antal medlemsstater har gjort brug af denne mulighed for at begrænse deres betalingsforpligtelse tidsmæssigt og/eller at fastsætte lofter over betalingerne.

24 Artikel 3 i det oprindelige direktiv 80/987 gav medlemsstaterne mulighed for blandt en række muligheder at vælge den dato, før hvilken betalingen af løntilgodehavender skulle sikres. Under hensyntagen til det således foretagne valg var det i nævnte direktivs artikel 4, stk. 2, fastlagt, hvilke tilgodehavender der under alle omstændigheder skulle være dækket af garantiforpligtelsen, såfremt en medlemsstat besluttede at begrænse denne betalingsforpligtelse i medfør af artikel 4, stk. 1 (jf. i denne retning dom af 10.7.1997, sag C-373/95, Maso m.fl., Sml. I, s. 4051, præmis 47).

25 De ændringer, der ved direktiv 2002/74 blev foretaget i artikel 3 i det oprindelige direktiv 80/987, fjernede de tre oprindeligt anførte datoer og medfører i henhold til denne bestemmelses stk. 2, at medlemsstaterne fremover frit kan fastsætte den dato, som den periode, i hvilken garantiinstitutionen dækker tilgodehavender i form af ikke-udbetalt løn, ligger inden og/eller eventuelt efter (jf. i denne retning dom af 18.4.2013, sag C-247/12, Mustafa, Sml., EU:C:2013:256, præmis 39-41).

26 I medfør af artikel 4, stk. 1 og 2, i det oprindelige direktiv 80/987 kunne medlemsstaterne, såfremt de agtede at benytte sig af muligheden for at begrænse institutionens garanti, lægge minimumsgarantiperioden på tre måneder inden for en periode på seks måneder forud for referencedatoen. Efter ikrafttrædelsen af ændringerne til det oprindelige direktiv 80/987 ved direktiv 2002/74 er det endog muligt at lægge denne periode efter denne referencedato. Medlemsstaterne har ligeledes mulighed for at fastsætte en minimumsgaranti begrænset til otte uger, forudsat at denne periode på otte uger ligger inden for en længere periode på mindst 18 måneder.

27 På denne baggrund må det konstateres, at det ændrede direktiv 80/987 ikke er til hinder for, at en medlemsstat som starttidspunkt for referenceperiodens beregning fastsætter datoen for anlæggelse af søgsmål med påstand om, at arbejdsgiveren erklæres insolvent. Tilsvarende kan en medlemsstat, hvis den vælger at benytte sig af muligheden for at begrænse garantien ved fastsættelse af en referenceperiode, vælge at begrænse denne referenceperiode til seks måneder, når blot den garanterer udbetaling af lønnen i de sidste tre måneder af arbejdsforholdet.

28 Eftersom den nationale lovgivning i forbindelse med hovedsagen stiller garanti for lønnen i de sidste tre måneder af arbejdsforholdet, må det konstateres, at det er tilladt for den nationale lovgiver ved vedtagelsen af de bestemmelser, hvorefter FGS garanterer betalingen af løntilgodehavender, såfremt de er forfaldet inden for de seneste seks måneder forud for anlæggelse af søgsmål med påstand om, at arbejdsgiveren erklæres insolvent, og på visse betingelser, selv efter denne dato, at gøre brug af den mulighed, der i medfør af artikel 3 og 4 i det ændrede direktiv 80/987 tilkommer lovgiver, for at begrænse garantiinstitutionernes forpligtelser.

29 Som det fremgår af Domstolens retspraksis, hvortil der henvises i den foreliggende doms præmis 20, er formålet med det ændrede direktiv 80/987 kun en minimumsbeskyttelse i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens. Bestemmelserne vedrørende medlemsstaternes mulighed for at begrænse deres garanti viser, at det med det ændrede direktiv 80/987 knæsatte system tager hensyn til disse staters finansielle kapacitet og forsøger at bevare garantiinstitutionernes finansielle ligevægt.

30 Denne betragtning kommer navnlig til udtryk i den mulighed, som medlemsstaterne har for at afkorte garantiperioden, såfremt minimumsreferenceperioden udvides, som det er fastsat i artikel 4, stk. 2, andet afsnit, i det ændrede direktiv 80/987, og i muligheden for at fastsætte lofter over betalingen i henhold til direktivets artikel 4, stk. 3.

31 Det bemærkes, at de tilfælde, hvor det er tilladt at begrænse garantiinstitutionernes betalingspligt, som fastsat i artikel 4 i det ændrede direktiv 80/987, skal fortolkes strengt (jf. i denne retning van Ardennen-dommen, præmis 34).

32 En indskrænkende fortolkning i disse tilfælde må imidlertid ikke medføre, at den mulighed for at begrænse nævnte betalingsforpligtelse, der er udtrykkeligt forbeholdt medlemsstaterne, gøres illusorisk.

33 Det må imidlertid konstateres, at dette ville være tilfældet, såfremt det ændrede direktiv 80/987 skulle fortolkes således, at det var til hinder for en national lovgivning, der ikke stiller garanti for løntilgodehavender, der er forfaldet mere end seks måneder forud for anlæggelse af søgsmål med påstand om, at arbejdsgiveren erklæres insolvent.

34 Det må desuden fremhæves, at formålet med direktiv 80/987, som det fremgår af Domstolens retspraksis, hvortil der henvises i den foreliggende doms præmis 20, er at sikre arbejdstagere en beskyttelse i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens. Heraf følger, at det med dette direktiv knæsatte system forudsætter, at der er en sammenhæng mellem insolvensen og de ubetalte løntilgodehavender.

35 Det forekommer imidlertid på grundlag af de for Domstolen fremlagte sagsakter, at der ikke foreligger en sådan sammenhæng inden for rammerne af tvisten i hovedsagen.

36 Mens de løntilgodehavender, der er genstand for denne tvist, virkelig er et resultat af, at arbejdsgiveren for Maria Albertina Gomes Viana Novo m.fl. ophørte med at udbetale deres løn fra april 2003, og at de opsagde deres arbejdskontrakter i september 2003 på grund af den manglende betaling, fik andre arbejdstagere, der var ansat ved den samme arbejdsgiver, fortsat udbetalt deres løn i perioden fra 2004 til 2006, og det var først i maj 2006, at disse sidstnævnte arbejdstageres arbejdskontrakter blev opsagt som følge af arbejdsgiverens insolvens. Til trods for forsinkelser i lønudbetalingerne bevarede og betalte arbejdsgiveren således en væsentlig del af sit personale adskillige år efter opsigelsen af Maria Albertina Gomes Viana Novo m.fl.s arbejdskontrakter.

37 Det forelagte spørgsmål skal derfor besvares med, at det ændrede direktiv 80/987 skal fortolkes således, at det ikke er til hinder for en national lovgivning, der ikke stiller garanti for løntilgodehavender, der er forfaldet mere end seks måneder forud for anlæggelse af søgsmål med påstand om, at arbejdsgiveren erklæres insolvent, selv om arbejdstagerne inden påbegyndelsen af denne periode på seks måneder har anlagt en retssag mod deres arbejdsgiver med henblik på fastsættelsen af størrelsen på tilgodehavenderne og tvangsinddrivelsen heraf.

Sagens omkostninger

38 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Femte Afdeling) for ret:

Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/74/EF af 23. september 2002, skal fortolkes således, at det ikke er til hinder for en national lovgivning, der ikke stiller garanti for løntilgodehavender, der er forfaldet mere end seks måneder forud for anlæggelse af søgsmål med påstand om, at arbejdsgiveren erklæres insolvent, selv om

arbejdstagerne inden påbegyndelsen af denne periode på seks måneder har anlagt en retssag mod deres arbejdsgiver med henblik på fastsættelsen af størrelsen på tilgodehavenderne og tvangsinddrivelsen heraf.

Underskrifter